

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ' Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ' Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1894

Η ΔΙΑΓΛΑΣΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν δίμα χαῖ διδάσκετεν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. - ΤΟΜΟΣ 1ος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

1894

φίλης μου της Μάρθας, τὰ παιγνύδια μας, τὰς δικαιοδόσεις μας, θὰ μὲ πάρη γιὰ καμιαὶ ἄμυνα. Νὰ τῆς γράψω γιὰ τὰ μαθήματά μου, ἐκείνη μὲ νομίζει μικρὸς κοριστόκι αὐτόμα καὶ δὲν θὰ το πιστέψῃ. Νὰ τῆς τα γράψω πάλι ὅλα αὐτά, θὰ μὲ ὑποθέση μια φλύαρη καὶ τίποτε ἄλλο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ [Σοφαρᾶς]. — Τὴν φαντάσαι λοιπὸν πολὺ αὐτηρὰν τὴν νονάν σου; διατί δὲν θὰ ἡτο ἀξία γὰ ἐγνήση τὴν ἡλικίαν σου καὶ τὸν χαρακτῆρά σου, μικρά μου;

ΕΛΕΝΗ [Ἀμηχανοῦσσα]. — Δὲν ξεύρω, κυρία! Οἱ ἡλικιώμενοι . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Μήπως εἶναι γρηγὰ ἡ νονά σου λοιπόν;

ΕΛΕΝΗ [Ἐπιληπτος]. — Πρέπει γὰ εἶναι, ἀφοῦ εἶναι θεία μου. Η θείας εἶναι πάντα ἡλικιωμένες, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Γιὰ πέτρα μου πῶς την φαντάζεσαι τὴν νονά σου!

ΕΛΕΝΗ. — Τὴν νονά μου; Μία γρηγά, μικροκαμωμένη, μὲ γλυκὺ ψόρος, θὰ περιπατῇ ἀκουμβισμένη ἐς τὸ μπαστοῦν τῆς καὶ θὰ βήχῃ κάποτε. Τὸ φόρεμά της θὰ εἶναι μεταξωτὴ στόφα μὲ ὥραια λουλούδια καὶ γιρλάντες. Θὰ ὕμελη μὲ σοβαρὲς χειρογυμνίες, καὶ κάθε τῆς συμβουλὴ θ' ἀρχίζῃ: 'Σ τὸν καιρό μου, παιδάκι μου . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Αγ την ἔγραφα τὴν εἰκόνα αὐτὴν καὶ την ἔστελλα τῆς Κυρίας Λεπτάκη;

[Πέρνει τὴν πένα.]

ΕΛΕΝΗ. — Κυρία! σᾶς παρακαλῶ. Σᾶς βεβαιῶ δέν την φαντάζομαι ἔτσι πάντοτε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ [Γράφουσα]. — Γρηγούλα αῖ; καὶ μὲ βῆχα κάποτε αῖ;

ΕΛΕΝΗ [Σύρουσα αὐτὴν ἀπὸ τὴν χειρίδα]. — Μὰ ὅχι! σχ! Σ τὸν ψόρο καὶ εἶδα διαφορετικά.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ [Ψέκαλούσσα]. — Μὲ τὸ μεταξωτὸ φόρεμα, μὲ τὰς συμβουλάς της. Η νονά σου δὲν πρέπει γὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστη.

ΕΛΕΝΗ. — Μὰ ὅχι, σᾶς εἶπα, τὴν ἀληγη φοράν 'σ τὸν ψόρο μου τὴν εἶδα νέαν. Μὲ πρόσωπον εὐμορφον, ἔξυπνον, 'σ τὸ στήθος τῆς εἶχε ἔνα μπουκετόκι ἀπὸ τὰ ὥραιά τερα ἄνη.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Αλήθεια;

ΕΛΕΝΗ. — Σᾶς βεβαιῶ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Διαφορετικὰ δέν την, εἶδες ποτὲ; Γιὰ θυμήσου. Εμένα μὲ ἀρέσει ἡ πρώτη εἰκὼν καὶ γά την καρδιά, ἔτοιμη, καλογραμμένη ἐπάνω 'σ τὸ χαρτί. Τὶ ἀσχημη γρηγά που θάνει!

ΕΛΕΝΗ [Ζητοῦσα ν' ἀναλάβῃ τὸ χαρτον]. — Ω, Κυρία! . . . [Ἄκουονται βήματα εἰς τὸ

πλαγινὸν δωμάτιον]. Η μαρμάλ καὶ τὸ γράμμα μου οὔτε τ' ἄρχισα αὐτόμη!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΠΤΑΚΗ. — Τὶ γά το κάμης; Τὸ χαρτὶ αὐτὸν εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τὸ γράμμα, γιατὶ ἔκαμε τὴν νονά σου γὰ ἔλθη. Φίλησέ την λοιπὸν καὶ εἶπε μου ποιά ἀπὸ τὰς δύο σου εἰκόνας μου δύοιά τέλεια!

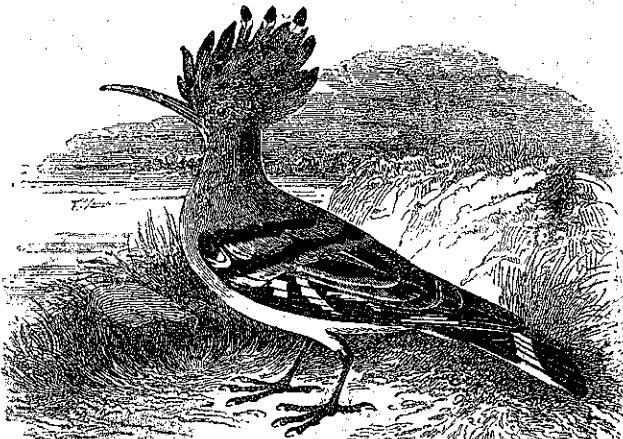
[Μίαντος]

ΦΑΚ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ ΟΙ ΕΠΙΩ

Κύριε!

Εἶμαι ἔνα πουλὶ περίεργον, μεγάλον σὰν κόσσυρος. Τὸ κεφάλι μου, ὁ λαιμὸς καὶ τὸ στήθος ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς γῆς. Η κοιλία μου εἶναι λευκὴ μὲ γραμμὰς μαύρας, αἱ πτέρυγες μαύρας μὲ

· Ο "Ἐποψ.

σειρὰς λευκὰς καὶ ἡ οὐρά μαύρη μὲ μίαν λευκὴν ταινίαν.

"Οπως οἱ φυτακοὶ πακαδοῦ ἔχω καὶ ἔγδι λοφίον, τὸ ὄποιον ἀναπτύσσεται ἢ συστέλλεται ὡς ριπίδιον, ἀναλόγως τῶν σκέψεων, αἱ ὄποιαι περιστρέφονται εἰς τὴν κεφαλήν μου. Τὸ λοφίον αὐτὸν συγίσταται ἀπὸ διπλῆν σειρὰν πτερῶν πορτοκαλοχρώων περατουμένων εἰς μελανὴν ταμῆν.

"Εκαμένη δηλαδὴ διειστρέψατο τὸν Ελληνικὸν Ολυμπὸν ὁ Ερμῆς. Η Βαλκίς,

ἡ βασίλισσα τῶν Σαδᾶ, ἡ ὄποια ἐπεσκέψθη τὸν Σολομῶντα, συγεννοῦστο μὲ τὰ ἀόρατα πνεύματα μέσον ἐνὸς ἐποπος,

διειστρέψατο τὴν ἡκολούθει.

"Ἄιχμάλωτος ὅταν εἴμαι θέλγω τοὺς κυρίους μου μὲ τὰ φανταστικὰ ἀλματά μου καὶ τὸ γλυκὺ ως ψίθυρος πεύκης κελάδημά μου καὶ τὴν οἰκείατητα.

"Ἐλεύθερος, τρέφομαι μὲ ἔντομα τὰ ὄποια ἀγρεύων ἐπὶ τῶν δένδρων. Τὸ καλοκαΐρι ταξιδεύω εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν χειμῶνα πάλιν περινῶ τὸν καιρὸν μου εἰς τὴν Αφρικήν. Τὸ περίεργον πτέρωμά μου μοὶ ἔδωκε θέσιν εἰς τὴν μυθολογίαν.

"Ο Τηρεύς, βασιλεὺς τῆς Θράκης. ήτοι οὐδέ τοῦ Αρεος καὶ σύζυγος τῆς Πρόκνης, ἀθηναῖς βασιλόπατος, γαμβρὸς τῆς Φιλομήλας καὶ πατήρ τοῦ μικροῦ Ιτυος. Μίαν ἡμέραν ὁ Τηρεύς καὶ

ΜΑΖΕΠΠΑΣ

[ΔΙΑ ΤΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μιὰ φορὰ ἡτο ἔνας πλούσιος πολωνός πού τον ἔλεγαν . . . δὲν θυμούμαι πλέον πῶς.

Εἶχε καὶ ἔνα ὑπηρέτην πού τον έλεγαν Μαζέππαν.

Ο Μαζέππας μίαν ἡμέραν ἔκαμε ἔνα μεγάλο σφάλμα καὶ ὁ κύριος του, διὰ νά τον τιμωρήσῃ, τὸν ἔδεσεν ἐπάνω εἰς ἔλογο ἀνήμερο, τὸ διποῖον ἄφρον ἔπειρασε ἐρήμους καὶ ποταμούς, τὸν ἔφερεν ὑστερὸν ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας καὶ νύκτας, τρέχον ὡς ἀφηνιασμένον,

εἰς ἔνα τόπον ἄγριον, δύομαζονέντης Αννας, ἡ ὄποια κατοικοῦσε μὲ τὴν μάρμην της.

Η Αννα ἦτο καλὸ κορίτσι, καὶ κουρασμένη καθὼς ἡτο ἀπὸ τὸ φορτίον καὶ τὸν δρόμον, ἤλιθε νὰ τριφθῆ ἐπάνω της ὅταν ἡ Αννα τῆς ἐφώναξε «Ψῖ—ψῖ!»

Η Αννα ἔλισε τὸ κουκλάκι, ἔχατίδευσε τὴ γάτα, τῆς ἔδωσε νὰ φάγη καὶ ἔγιναν φίλοι.

Δὲν ἔθελε πλέον νὰ γυρίσῃ πίσω εἰς τὴν Έλένην, καὶ ἔτοι τὴ γάτα καὶ κουκλα.

Ο Μι—Κό δὲν ἐλυτήθη τὴν κυρίαν του, διποιεὶ τὸν Μαζέππας δὲν ἐλυτήθη τὸν κακὸν κύριον του, τὸν πλούσιον ἔκεινον Πολωνόν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

"Το πραγματικῶς πολὺ μικρὸς εἰς τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικίαν ὁ μικρὸς Κόμης. Η Βαλκίς,

ἡ βασίλισσα τῶν Σαδᾶ, ἡ ὄποια ἐπεσκέψθη τὸν Σολομῶντα, τὸν ἔφιλαττον καὶ τὸν Ερμῆν.

Μόλις εἶχε παρέλθη ἢν τοῦ ἀφρότου εἶχε κάση τὸν πατέρα του καὶ ἔξι μῆνες ἀφοτούν διὰ τοῦ δακτύλου. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του δέν του ἔμενε πλέον παρὰ ἡ μάρμη του καὶ ὁ θεῖός του διποιεὶ τὸν θόρυβον τὸν μέσον τοῦ περιουσίου τοῦ Λαντριτσέ καὶ τοῦ Αδιγών.

"Η μεγάλη ὄμως αὐτὴν προφύλαξις προήρχετο ἐκ τοῦ διενῆ ἦτο πολὺ, παραπολὺ μικρὸς καὶ λεπτοφύτης, ἡτο μολοντοῦ καὶ ὁ μόνος ἀρχηγὸς τῆς οἰκουμένης, ἐντοσούτῳ δόμῳ δόλοι τον μετεχειρίζοντο, καθὼς εἶπομεν, ὡς σπάνιον ἀνθροῖς, περικυλιοῦντες αὐτὸν μὲ μεγίστας προφυλάξεις, ὁ δὲ μικρὸς Κόμης ἐστενοχωρεῖτο καπως καὶ ἡγοχλεῖτο ἐκ τούτου.

"Η μεγάλη ὄμως αὐτὴν προφύλαξις

προήρχετο ἐκ τοῦ διενῆ ἦτο πολὺ, παραπολὺ μικρὸς καὶ λεπτοφύτης, ἡτο μολοντοῦ καὶ ὁ μόνος ἀρχηγὸς τῆς οἰκουμένης, γενεὰ αὐτοῦ δὲν εἶχε πλέον ἄλλον ἀντιπρόσωπον ἐκτὸς τοῦ μικροῦ Κόμητος. Ο θεῖός του μόνος ὑπῆρχεν δέστις ὡς ιερεὺς δὲν ἔδωκε θόρυβο καὶ αὐτὸς νὰ γυμφεύθη. Φανταστήστε λοιπὸν πόσα πράγματα ἔξηρτωντο καὶ πόσα ἐλπίδες καὶ πόσα

δονειρά ἐκ τῆς μικρᾶς λεπτῆς ἑκείνης ὑπάρξεως! Όμιλούντες πάντοτε καὶ φροντίζοντες οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ, τον κατέστησαν ἀγίνανον νὰ φυλάξῃ καὶ νὰ περιποιήσαι μόνος του τὸν ἔσυτόν του.

Ἐνόσῳ ἐμεγάλωνε καθίστατο γευρικὸς καὶ μελαγχολικός, ἥρειτο δὲ καὶ ἐστενοχωρεῖτο πολὺ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν ποτὲ νὰ κάμην καὶ αὐτὸς δὲ τι ὅλα τὰ παιδία τῆς ἡλικίας του κάμηνον ἐξ ἐνστίκου σχεδόν. Ἡτο πολὺ γενναῖος ἐκ φύσεως ὁ μικρὸς Κόμης, διὸ τῶν συνεχῶν ὅμως προφυλάξεων τὸν κατέστησαν δειλὸν καὶ αἰδήμονα. Ως δὲ ἦτο καὶ κάπως σκεπτικὸς ἐκ φύσεως, διὸ τῆς μονώσεως καὶ τῆς ἀπομακρύσεως ἀπὸ ἄλλων συνομιλήκων του τὸν κατέστησαν σοβαρόν, ἔκτάκτως σοβαρὸν διὰ τὴν ἡλικίαν του.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Ἀδιγιῶν ἔκειτο εἰς τὸ μέσον μεγάλου δάσους καὶ ἐκ τῶν ὑψηλῶν παραβύρων τῆς ἔβλεπε τις μικρὸν παρακειμένην λίμνην ὡς καὶ τὰ πέριξ βουνά. Ἡ τοποθεσία ἦτο μαχικὴ καὶ ἡκούετο πάντοτε ἀπὸ μαχράν ὁ φίθυρος ὁ εὐχάριστος τῶν κυμάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ως μόνον σύντροφον ὁ μικρὸς Κόμης εἶχε τὸν σκύλον του Ρούλφ καὶ τοὺς φανταστικοὺς ἡρώας τῶν δημητρίων ἀσμάτων, τὰ ὅποια ἡ τροφός του τῷ εἶχε μάθη πλησίον τοῦ λίκνου του. Οἱ συγγενεῖς του ἦσαν, ὡς εἴπομεν, ἀσθενεῖς καὶ κατὰ συγέπειαν μελαγχολικοί, μολονότι δὲ ἡθελούν κάμει πάσαν θυσίαν δτως εὐχαριστήσωσι τὸν Βερτίνον, δὲν ἡγάντουν ὅμως δὲτο ὁ θύρυbos καὶ οἱ γέλωτες, αἱ διασκεδάσεις καὶ τὰ παιγνίδια, εἶνε πράγματα ἀγενὸιν δὲν ἀπόιων ἡ ζωὴ ἐνδέσποιτον μερός τι μεσημβρινὸν καὶ παραβάλλοντον. Ἐπερπετε συγχρόνως, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ, νὰ διακόπηται τὸν πατέρα του Φίλιππον.

— Αὐτὸς εἶνε δὲ τίτλος σου, ἀγαπητό μου παιδί, μία ὑποχρέωσις ἡ ὅποια σου ἐπιβάλλει νὰ πρατήσῃς τὴν θέσιν σου ἀμεμπτον καὶ ἀπελιδωτον.

Ἐπὶ τέλους ὁ κόμης ἔγινε τοσοῦτον ἵσχυς καὶ ἀσθενεῖς, ὥστε ὁ ἰατρός, διστις τὸν ἐπειρεύθητη διώρισεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ ἐσόστησε μέρος τι μεσημβρινὸν καὶ παραβάλλοντον. Ἐπερπετε συγχρόνως, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ, νὰ διακόψῃ τὰς σπουδάς του. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη τῆς ἰατρικῆς συμβουλῆς ἔλυπησε πολὺ τὸν κύριον Φίλιππον, διότι ἡδη ὁ Βερτίνος ἔξηγει ἀπροσκόπιας τὸν Τίτον Λίβιον καὶ ἡρχίζει νὰ ἐννοῇ τὸν Βενιφόντα ἥμασσεν ἡ καρδία τοῦ γηραιοῦ εὐγενοῦς ἐπὶ τῇ ἴδει δὲτο ὁ μαθητής του. Θὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ μόρφωσε τὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ δέρφανα καὶ τὰ ἄπορα. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, τοῦ ὅποιου τὸ δόνομα πρέπει νὰ μάθωσι καὶ οἱ ἀγαγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» νὰ προφέρωσι μέσεστασμόν, θὰ γράψῃ προσεχῶς ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης. Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν ἔξης ωράιαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιστολήν.

«Οσον δὲ διὰ παιγνίδια, αὐτὸς τοῦ ἡρούχοντο ἀπ' εὐθείας ἐκ Παρισίων, περιεργότατα δλα καὶ πλευσιώτατα: στρατιώται μὲ τὰ ὄπλα των οἱ ὅποιοι ἔκινουν ρυθμικῶς τὰς χειρας, χωρικοὶ οἱ ὅποιοι ἔχορευον καὶ ἔπαιζον αὐλόν, ζωα τὰ ὅποια ἔκαμνον δὲ τι κάμηνον καὶ τὰ ἀληθινὰ ζωα, καράβια κομψά, δάσης δλόκηρα καὶ κάθε ἄλλου εἴδους θαυμάσια κομψοτεχνημένα παιγνίδια. Ἀλλὰ σύντροφον εἰς μεσημβρινὸν τι μέρος, συγγούδευμένος δὲ τοῦ δυνατὸν διὰ νὰ τὸν διασκεδάζῃ, ἄλλὰ δὲν ἦτον παιδίον δυστυχῶς ἡ Δεβόρρα

μὲ τὰ ἔξηκοντα ἔξητη τῆς καὶ μὲ τοὺς ρευματισμοὺς τῆς, οἱ ὅποιοι δέν την ἄφινον νὰ κινηθῇ.

— Διατί δὲν παῖξεις συχνότερα, διατί δὲν τρέχεις, δὲν περιπατεῖς; τὸν ἡρώτα δὲν Φίλιππος ὁ παιδαγωγός του.

— Δὲν ἔχω κανένα νὰ παῖξω μαζί, ἀπόητα πέριλυπος ὁ ταλαίπωρος μικρὸς Κόμης.

Τρώγοντι κανένα δὲν εἶχε μὲ τὸν ὅποιον νὰ παῖξῃ καὶ οὔτε ἐσκέπτετο κανεὶς περὶ τούτου. Τὸν ἡγάπων πολὺ, τὸν περιέβαλλον μὲ περιοίσεις καὶ μὲ πολυτέλειαν, ἔδεικνυντο ἀπεικονίσεις πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔφερον ἄρθρον τὸν καθαρόν καὶ τὰς μονώσεως καὶ τὰς μονώσεως τοῦ πατέρα του.

— Τί εἶνε τὰ φάρια, Δεβόρρα; ἡρώτα τὴν τροφόν του.

— Τὰ φάρια εἶνε ἀσχηματικά πλάσματα γλυτερά, τὰ ὅποια μόνον μαγειρευμένα εἶνε καλά.

— Η δὲ μάρμη του τῷ ἔλεγε:

— Τὰ φάρια, παιδί μου, εἶνε πλασμένα διὰ νὰ ζοῦν εἰς τὸ θάρω. δπως καὶ τὰ πρήγματα γλυτερά.

— Διατί με δινομάζουν μυλόρδον, ἡρώτησε μίαν ἡμέραν.

— Ἐπειδὴ εἶσαι μυλόρδος, του ἀπόντησεν ήτον ή Δεβόρρα.

— Εννοεῖται δὲτο ἡ ἀπάντησις αὕτη δὲν ἱκανοποίησε διόλου τὸν μικρὸν Κόμητα.

— Απηγίνεται τὴν αὐτὴν ἔρωτησι καὶ εἰς τὸν πατέρα του Φίλιππον.

— Αὐτὸς εἶνε δὲ τίτλος σου, ἀγαπητό μου παιδί, μία ὑποχρέωσις ἡ ὅποια σου δέπιαται ἀπάντησις τοῦ λίκνου του.

— Επὶ τέλους ὁ κόμης ἔγινε τοσοῦτον ἵσχυς καὶ ἀσθενεῖς, ὥστε ὁ ἰατρός, διστις τὸν ἐπειρεύθητη διώρισεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ ἐσόστησε μέρος τι μεσημβρινὸν καὶ παραβάλλοντον. Ἐπερπετε συγχρόνως, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ, νὰ διακόψῃ τὰς σπουδάς του. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη τῆς ἰατρικῆς συμβουλῆς ἔλυπησε πολὺ τὸν κύριον Φίλιππον, διότι ἡδη ὁ Βερτίνος ἔξηγει ἀπροσκόπιας τὸν Τίτον Λίβιον καὶ ἡρχίζει νὰ ἐννοῇ τὸν Βενιφόντα ἥμασσεν ἡ καρδία τοῦ γηραιοῦ εὐγενοῦς ἐπὶ τῇ ἴδει δὲτο ὁ μαθητής του. Θὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ μόρφωσε τὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ δέρφανα καὶ τὰ ἄπορα. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, τοῦ ὅποιου τὸ δόνομα πρέπει νὰ μάθωσι καὶ οἱ ἀγαγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» νὰ προφέρωσι μέσεστασμόν, θὰ γράψῃ προσεχῶς ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης. Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν ἔξης ωράιαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιστολήν.

— Επὶ τέλους ὁ κόμης ἔγινε τοσοῦτον ἵσχυς καὶ ἀσθενεῖς, ὥστε ὁ ἰατρός, διστις τὸν ἐπειρεύθητη διώρισεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ ἐσόστησε μέρος τι μεσημβρινὸν καὶ παραβάλλοντον. Ἐπερπετε συγχρόνως, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ, νὰ διακόψῃ τὰς σπουδάς του. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη τῆς ἰατρικῆς συμβουλῆς ἔλυπησε πολὺ τὸν κύριον Φίλιππον, διότι ἡδη ὁ Βερτίνος ἔξηγει ἀπροσκόπιας τὸν Τίτον Λίβιον καὶ ἡρχίζει νὰ ἐννοῇ τὸν Βενιφόντα ἥμασσεν ἡ καρδία τοῦ γηραιοῦ εὐγενοῦς ἐπὶ τῇ ἴδει δὲτο ὁ μαθητής του. Θὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ μόρφωσε τὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ δέρφανα καὶ τὰ ἄπορα. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, τοῦ ὅποιου τὸ δόνομα πρέπει νὰ μάθωσι καὶ οἱ ἀγαγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» νὰ προφέρωσι μέσεστασμόν, θὰ γράψῃ προσεχῶς ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης. Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν ἔξης ωράιαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιστολήν.

— Επὶ τέλους ὁ κόμης ἔγινε τοσοῦτον ἵσχυς καὶ ἀσθενεῖς, ὥστε ὁ ἰατρός, διστις τὸν ἐπειρεύθητη διώρισεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ ἐσόστησε μέρος τι μεσημβρινὸν καὶ παραβάλλοντον. Ἐπερπετε συγχρόνως, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ, νὰ διακόψῃ τὰς σπουδάς του. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη τῆς ἰατρικῆς συμβουλῆς ἔλυπησε πολὺ τὸν κύριον Φίλιππον, διότι ἡδη ὁ Βερτίνος ἔξηγει ἀπροσκόπιας τὸν Τίτον Λίβιον καὶ ἡρχίζει νὰ ἐννοῇ τὸν Βενιφόντα ἥμασσεν ἡ καρδία τοῦ γηραιοῦ εὐγενοῦς ἐπὶ τῇ ἴδει δὲτο ὁ μαθητής του. Θὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ μόρφωσε τὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ δέρφανα καὶ τὰ ἄπορα. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, τοῦ ὅποιου τὸ δόνομα πρέπει νὰ μάθωσι καὶ οἱ ἀγαγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» νὰ προφέρωσι μέσεστασμόν, θὰ γράψῃ προσεχῶς ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης. Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν ἔξης ωράιαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιστολήν.

— Επὶ τέλους ὁ κόμης ἔγινε τοσοῦτον ἵσχυς καὶ ἀσθενεῖς, ὥστε ὁ ἰατρός, διστις τὸν ἐπειρεύθητη διώρισεν ἀλλαγὴν ἀέρος καὶ ἐσόστησε μέρος τι μεσημβρινὸν καὶ παραβάλλοντον. Ἐπερπετε συγχρόνως, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ, νὰ διακόψῃ τὰς σπουδάς του. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη τῆς ἰατρικῆς συμβουλῆς ἔλυπησε πολὺ τὸν κύριον Φίλιππον, διότι ἡδη ὁ Βερτίνος ἔξηγει ἀπροσκόπιας τὸν Τίτον Λίβιον καὶ ἡρχίζει νὰ ἐννοῇ τὸν Βενιφόντα ἥμασσεν ἡ καρδία τοῦ γηραιοῦ εὐγενοῦς ἐπὶ τῇ ἴδει δὲτο ὁ μαθητής του. Θὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ μόρφωσε τὰ ἔγκαταλειμμένα παιδία, τὰ δέρφανα καὶ τὰ ἄπορα. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, τοῦ ὅποιου τὸ δόνομα πρέπει νὰ μάθωσι καὶ οἱ ἀγαγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως» νὰ προφέρωσι μέσεστασμόν, θὰ γράψῃ προσεχῶς ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης. Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν ἔξης ωράιαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιστολήν.

— Επὶ τέλους ὁ κόμης ἔγινε τοσοῦτον ἵσχυς καὶ ἀσθενεῖς,

